

HỒI THỨ MƯỜI CHÍN

CUỘC THĂM THÍNH VÔ CÙNG NGUY HIỂM

QUÁCH-TÍNH toan hỏi thăm đường tìm ra ngoài ô mua thuốc, thì chợt có diễm nhi đem trao cho chàng một phong bì.

Hơi ngạc nhiên, Quách-Tính liếc nhìn qua phong thì thấy có ghi một dòng chữ khá đẹp :

« Quách Đại - gia thân khải »

Quách-Tính chưa kịp mở phong bì đã thoáng nghe một mùi hương man mác. Chàng lấy làm nghi hoặc nghi thăm :

— Quái lạ ! Mình có quen với ai ở đây đâu mà lại có kẻ gửi thư. Sao phong thư lại bốc mùi hương nhĩ ?

Quách-Tĩnh nóng lòng bóc phong bì ra thì bên trong có một tấm lụa tề, viết :

Mời anh quá bộ lại chơi, có việc gặp cần bàn luận. Địa chỉ cách xa mười dặm, vì hương Thôn-Nhĩ ngoài Yên-Kinh. Xin chào anh giữa một hồ.

Cuối thư không ký tên, nhưng có vẽ một đứa trẻ con đang há miệng cầm loa, như có ý kêu gọi mong chờ.

Coi qua hình vẽ, Quách-Tĩnh đoán biết là của Hoàng-Dung, liền quay lại hỏi điểm nhĩ :

— Ai đưa thư này ?

Điểm nhĩ đáp :

— Có một gã thiếu niên đi ngang qua đây bảo tôi đưa giùm. Hắn biết rõ quí khách hiện ngụ tại điểm tôi.

Quách-Tĩnh vội trở lại phòng, mở cửa, thấy Vương-xứ-Nhất vào ngồi nơi mặt bệ, đưa tay vịn nội công.

Quách-Tĩnh thò thẻ thưa :

— Xin phép Đạo-trưởng cho tiểu tử đến thị trấn Yên-Kinh để tìm mua thuốc.

Wương-xứ-Nhất nói :

— Chúng ta mà còn nghĩ tới chuyện lấy tất chúng đã làm rồi còn gì ! Đừng đi mất công.

Quách-Tĩnh đã có chủ tâm, cố làm sao tìm mua cho được thuốc nên định ý đến gặp Hoàng-Dung, bàn với anh chàng lành lợi này may ra có kẻ hay.

Thấy Vương-xứ-Nhất chán nản, Quách-Tĩnh thưa :

— Nhân có người bạn tìm đến hỏi chút việc riêng, xin Đạo-trưởng cứ cho Tiểu tử đi phổ một chút sẽ về ngay. Tiểu tử chẳng ngại tốn công, miễn sao tìm được đủ thuốc cho Đạo-trưởng thì dù khổ cực đến đâu cũng chẳng ngại.

Vừa nói Quách-Tĩnh vừa đưa luôn bao thư cho Vương-xứ-Nhất xem.

Wương-xứ-Nhất xem qua trăm năm một chút rồi hỏi. Quách-Tĩnh :

— Kẻ hẹn trong thư này con đã quen biết lâu chưa ? Hay là mới gặp gỡ giữa đường ?

Quách-Tĩnh đem câu chuyện gặp gỡ Hoàng-Dung kể lại cho Vương-xử-Nhất nghe.

Wương-xử-Nhất nói :

— Con người này vừa trở lại hi vọng với Hậu-thống-Hải, ta cũng nhìn thấy. Hải tuy hình dáng phong lưu song cũng có quái lắm đấy.

Rồi Vương-xử-Nhất nghiêm mặt nói tiếp :

— Ủ, nếu con muốn đi thì phải cẩn thận, vì hạn con và công của giới hơn con gấp bội. Ta đã nhận thấy giữa lúc hân trở tài có ít nhiều tà khí, chẳng biết do đâu. Nhưng con đã thích thì cứ đi thử xem sao ?

Quách-Tĩnh cũng lấy làm lạ, nói :

— Tiều tử trót cùng hân kết nghĩa kim bằng, thế đồng sống chết chắc không đời nào hân lại mưu hại Tiều tử.

Wương-xử-Nhất thấy Quách-Tĩnh quá tin người, thờ dài than :

— Con với hân gặp nhau chưa được bao lâu đã dám cùng hân thế đồng sống thác ? Con quá tin người như vậy e có việc làm lỡ đáng tiếc về sau. Vì tánh con thật thà thuần hậu nên tưởng ai cũng tốt với mình cả. Trường đời sẽ dạy con những bài học kinh nghiệm.

Mặc dù được Vương-xử-Nhất khuyên bảo hết lời, song Quách-Tĩnh vẫn một lòng mến Hoàng-Dung không chút máy may nghi ngờ gì cả.

Chàng nói :

— Có lẽ Vương đạo trưởng chưa được gần gũi hân, nên chưa biết rõ đức tính của hân đó.

Quách-Tĩnh cứ luôn miệng ca tụng cái hay, cái tốt của Hoàng-Dung trước mặt Vương-xử-Nhất.

Wương-xử-Nhất bật cười nói :

— Ủ ! thì con cứ đi ! Trẻ con đùa nào cũng thế, thích cái gì thì cho cái ấy là tốt. Nhưng đến lúc ném cay đắng mới biết ngộ ra.

Sở dĩ Vương-xử-Nhất khuyên can Quách-Tĩnh vì ông ta là kẻ sành đời thấy xa hiểu rộng, kinh nghiệm đã dày. Thoáng nhìn qua Hoàng-Dung, Vương-xử-Nhất nhận định rằng con người đó không phải là một nhân vật chính giới.

Ông ta vì thương Quách-Tĩnh trung hậu, thực thà nên khuyên răn đó thôi, chứ cũng không phải có ác cảm gì với Hoàng-Dung.

Quách-Tĩnh được Vương-xử-Nhất bằng lòng cho đi lòng mừng khôn tả, lấy đơn thuốc nhét vào bọc, rào cẳng chạy một mạch về hướng thành Tây.

Đến thành, Quách-Tĩnh theo lời dặn của Hoàng-Dung cầm củi mà đi không ngại rét mướt, thình thoảng chàng đưa tay xoa tuyết đọng trên mặt, trên áo.

Đi độ chín dặm đường mà không gặp bóng một người nào. Bóng trước mặt, một giải nước mênh mông, tư bề sóng vỗ, Quách-Tĩnh nhìn kỹ, thì đó là một cái hồ cực lớn.

Tuy có mưa tuyết, nhưng trời chẳng lạnh lắm, nước hồ vẫn trong trẻo, nhất là những bóng cây cỏ thụ quanh bờ hồ chập chờn trên mặt sóng, làm cho Quách-Tĩnh trông thấy hứng thú vô cùng.

Quách-Tĩnh đưa mắt nhìn quanh bốn phía, cố tìm người bạn hiền, nhưng chỉ thấy trời nước mênh mông tuyết nhiên, không có bóng một ai thấp thoáng.

Quách-Tĩnh nghĩ hoặc, nghĩ thầm :

— Hay là hân chờ mình lâu quá không đến nên bỏ ra về chăng ? Có lý nào con người đó lại thất tín ?

Sau cùng, Quách-Tĩnh đánh liều, gọi lớn :

— Hoàng-Dung hiền đệ ! Hoàng-Dung hiền đệ ơi !

Âm thanh vang vang trong bóng tối, làm kinh động những con thủy-diều, giật mình bay vun vút.

Quách-Tĩnh gọi mấy lần vẫn không thấy hồi âm. Chàng lại nghĩ :

— Hay hân bận việc gì chưa đến chăng ? Ta cứ chờ đợi một chút xem sao !

Nghĩ thế Quách-Tĩnh yên chí đứng chờ.

Độ nửa giờ, Quách-Tĩnh bỗng nghe có tiếng cười từ giữa mặt hồ vọng đến, tiếng cười xen lẫn tiếng gió. Rồi một chiếc thuyền con phe phẩy rẽ sóng trôi vào bờ, ngay chỗ Quách-Tĩnh đang đứng đợi.

Xa xa, nhìn thấy nơi cuối mạn thuyền có bóng một cô gái đang cầm mái chèo, tóc đen bó xỏa ngang lưng trên đầu buộc ngang một giải vàng, toàn thân mặc sắc trắng, lẫn với màu tuyết trong rất mờ ảo.

Chỉ loảng mắt, chiếc thuyền con có chèo nằng tiến ào tràng đó cập bến. Quách-Tĩnh chú mục nhìn, thì thấy cô nàng trạc

mười sáu tuổi xa nước da trắng mịn, nhan sắc tuyệt trần, chẳng khác Hằng-nga trong cung Quảng.

Thấy cô gái đẹp quá, Quách-Tĩnh không dám nhìn nữa, quay mặt đi nơi khác để tìm người bạn Hoàng-Dung.

Cô tiên áo trắng chèo thuyền cho sát bờ gọi lớn :

— Anh Quách-Tĩnh xuống thuyền với em đi ! Trời ơi ! Sao lại đứng ngơ người thế ?

Quách-Tĩnh giật mình kinh sợ, chưa hiểu tại sao cô ấy lại hiểu tên mình, và thốt ra lời thân mật như vậy.

Cô gái cười lanh lảnh, nói :

— Quách-huynh chưa nhận tiểu-đệ là Hoàng-Dung hay sao ?

Quách-Tĩnh cảm thấy giọng nói giống hệt Hoàng-Dung. Nhưng Hoàng-Dung là một gã con trai, ăn mặc lem luốc, chứ đâu phải là một cô gái mỹ miều sang trọng như thế này.

Quách-Tĩnh chú ý nhìn vào mặt thiếu-nữ, thì thấy mắt, miệng, răng quá đúng là Hoàng-Dung, chàng buột miệng gọi :

— Hoàng-Dung hiền-đệ... A ! Hoàng-Dung... Cô nương...

Quách-Tĩnh vừa đáp ứng mấy tiếng thì Hoàng-Dung đã cướp lời nói :

— Ta đây là cô gái phòng khuê, chị ruột của Hoàng-Dung được Hoàng-Dung cậy đem thuyền đến rước Quách-huynh. Thôi hãy xuống thuyền chớ có ngờ ngẩn nữa.

Quách-Tĩnh nghe nói, thật thà bước xuống thuyền. Cô gái lay chèo cho thuyền tách bến.

Thuyền ra đã xa bờ, cô gái mới ngừng chèo, nói :

— Đưa với anh một chút thôi ! Em là Hoàng-Dung thực đấy mà ! Chúng ta ngồi ở mặt hồ này cùng nhau uống rượu thưởng tuyết cái đã rồi sẽ bàn chuyện đời.

Quách-Tĩnh bị cô gái làm cho hết lạ lùng này đến lạ lùng khác. Cho đến bây giờ chàng mới nhận ra tiểu-nữ trước mặt đúng là Hoàng-Dung hiền-đệ thực. Chàng mỉm cười nói :

— Ta không hiểu làm sao lúc thì là một chú con trai lúc thì là một cô gái. Thế thì từ nay có còn gọi là Hoàng-Dung hiền-đệ nữa chăng ?

Hoàng-Dung cười ngặt ngặt, nói :

— Em không thích anh gọi gì cả, chỉ thích anh gọi bằng họ Dung. Vì song thân em vẫn thường gọi thế.

Quách-Tĩnh bỗng nhớ ra một chuyện liên nói :

— Anh có đem theo đồ ăn điểm tâm cho em đây.

Vừa nói, Quách-Tĩnh vừa thò vào bọc lấy ra bốn trái cây tươi mà chàng đã để dành từ trước.

Tuy nhiên, bốn trái cây này không còn tươi như lúc Quách-Tĩnh cất, vì trong lúc dự tiệc ở Triều vương-phủ chúng đã sợ hãi làm mộp mộp hết.

Hoàng-Dung nhìn nhìn thò mấy trái cây, mỉm mỉm cười.

Quách-Tĩnh thẹn thùng, nói :

— Liệu có còn ăn được không nhỉ ? Hay là ta vứt đi thôi.

Quách-Tĩnh toan ném xuống mặt hồ, thì Hoàng-Dung đã cầm chặt cổ tay Quách-Tĩnh giữ lại nói :

— Khoan ! Em muốn ăn kia mà !

Vừa nói, Hoàng-Dung vừa cầm một trái dưa vào miệng ăn ngon lành.

Tuy thế, vẻ mặt Hoàng-Dung không được vui, đôi mắt như trộm lệ.

Quách-Tĩnh lấy làm lạ, hỏi :

— Tại sao em buồn thế ? Hay là anh đã đem đến cho em quả cây không tươi ?

Hoàng-Dung lắc đầu, khẽ đáp :

— Không ! Em lúc mới lọt lòng đã không có mẹ ! Mà cũng chẳng thấy ai nói cho em biết mẹ em chết vì lý do nào.

Đứt lời, đôi dòng nước mắt của Hoàng-Dung chảy xuống hàng rạ. Nàng rút một chiếc khăn tay ở trong bọc ra. Quách-Tĩnh ngỡ nàng lấy khăn lau nước mắt nhưng không phải, nàng đã dùng khăn ấy gói ba trái cây còn lại trông có vẻ rất trân trọng.

Gói xong, Hoàng-Dung dứt hườn vào bọc, rồi tươi cười nói :

— Để dành đó, em sẽ ăn sau.

Quách-Tĩnh thấy Hoàng-Dung hết khóc, lại nhí nhảnh vui tươi, nên chàng cũng vui lây, hỏi :

— Hiền-đệ gọi ta đến đây bảo là có việc quan hệ. Vậy việc gì hiền-đệ nói nghe thử.

Nghe lời xưng hô, Hoàng-Dung bật cười nói :

— Em nay đâu còn là trai mà anh gọi là hiền-đệ.

Quách-Tĩnh nói :

— Chúng ta đã kết nghĩa kim băng thì cứ gọi là hiền muội cũng là em cả!

Hoàng-Dung không cười, nhưng tươi tăng đáp:

— Đã đành thế, nhưng anh cứ gọi em là bé Dung cho thân mật thôi, đừng phân biệt trai gái gì cả.

Quách-Tĩnh nói:

— Được! Anh gọi em là bé Dung. Nhưng tại sao em lại giả dạng đàn ông, bôi mặt lem luốc, có lúc giả gái xinh đẹp như tiên, để làm gì vậy?

Hoàng-Dung cười sặc sụa nói:

— Thế thì anh bảo em là trai hay gái. Nhưng thôi, em biết anh thật thà nhân hậu, nên chẳng cần rõ em là gái hay trai, cũng chẳng cần em xấu hay đẹp, ăn mấy bữa nọ, tiên nữ bữa nay cũng thế. Em chỉ biết kính mến anh là người chung thủy.

Quách-Tĩnh thấy Hoàng-Dung khen mình nên hơi ngượng, nhìn thẳng xuống thuyền, hai má nóng bừng.

Hoàng-Dung nói:

— Bữa nọ em mặc rách rưới, họ cho em là hèn mạt, bữa nay em mặc sang trọng họ cho là giàu sang. Người đời chỉ nhận cái bề ngoài. Chỉ riêng anh, lúc rách rưới cũng như lúc sang trọng, mỗi tình là một mà thôi.

Nói đến đây, Hoàng-Dung đặc ý cười khanh khách vì nàng sung sướng đã tìm được bạn hiền.

Quách-Tĩnh nói:

— Hôm nay em đẹp quá! Và vui quá làm anh vui lây.

Hoàng-Dung nói:

— Anh đã khen em đẹp thế thì em xin hát vài bài để anh nghe nhé.

Quách-Tĩnh nói:

— Em hát thì anh thích nghe lắm. Song hiện giờ anh đang mang trọng trách trong mình là đi tìm thuốc về cứu Vương đạo trưởng, càng sớm càng hay.

Hoàng-Dung nghe Quách-Tĩnh từ chối liền cau mặt lại. Quách-Tĩnh sợ Hoàng-Dung hiểu lầm mình liền đem chuyện dự tiệc trong Triều vương phủ và việc Vương-xử. Nhất bị thương bỏ lại đằng sau.

Hoàng-Dung nghe xong, tươi cười nói:

— Thào nào, vừa rồi em thấy anh bồn bả chạy xuôi ngược ngoài phố mà em không hiểu lý do nào.

Lúc này Quách-Tĩnh mới biết Hoàng-Dung lúc nào cũng theo sát bên chàng, do đó nàng biết chỗ ở và đưa thư cho mình.

Chàng liền nói với Hoàng-Dung:

— Hiền-đệ em nên chờ con hồng mã đi tìm thuốc mua cho kịp cứu Vương đạo trưởng được chăng?

Hoàng-Dung trịch trọng hăm ngón tay, vừa đếm vừa nói:

— Điều thứ nhất, em không nhận anh gọi bằng hiền-đệ. Điều thứ hai con tiểu hồng mã là của anh. Trước đây em hỏi mượn chỉ là thứ lòng anh đó thôi. Điều thứ ba đầu đến đầu vị tất đã mua được thuốc.

Quách-Tĩnh nghe Hoàng-Dung nói buồn xịu mặt, vì nghĩ đến bệnh tình của Đạo trưởng không phương cứu chữa.

Hoàng-Dung thấy Quách-Tĩnh buồn, lại càng tươi cười là lạ:

— Thế thì bây giờ em hát một bài, anh có chịu nghe chăng?

Nói xong, không đợi Quách-Tĩnh đáp lời, Hoàng-Dung cất giọng hát:

*Con đò tung tăng khuấy nước
Sóng băng gió thổi lạnh lùng
Sóng cứ trôi,
Nước cứ chảy,
Gió cứ thổi,
Tuyết cứ rơi
Non non nước nước đầy vơi,
Đôi ta cứ dong chơi,
Phong trần đưa mắt xem đời.
Đất vẫn thấp,
Trời vẫn cao,
Giờ đồng vẫn lòng ào ào...
Tịch tịch không gian buồn tịch tịch.
Hồi lòng non nước đã đầy vơi.
Hồi lòng ai nhuộm buồn đỏ tịch.
Cát chôn sa vai xây lũy đời.*

Hoàng-Dung dứt lời ca mà dư âm còn vang trong cổ tịch.

Quách-Tĩnh nghe hát, tâm hồn như lạc vào chốn hư vô. Chàng

thấy lòng dâng lên mỗi buổi mai mầu.

Hoàng-Dung hỏi :

— Khúc hát vừa rồi anh có biết do đâu mà có chăng ?

Quách-Tĩnh nói :

— Anh không được rõ.

Hoàng-Dung nói :

— Khúc hát này cũng như khúc hát « Thụy hạc tiên » của Tân-khí-Tật, hát trong thời mất nước. Thân phụ em thường nói : « Nước mất thường có những giọng ca ai oán. »

Quách-Tĩnh từ nhỏ đã được nghe thân mẫu nhắc đến nước Tống bị nước Kim, ngoại bang xâm chiếm. Nay nghe Hoàng-Dung nói thế chàng nhớ lại lời của thân mẫu, khi cảm hôn lệ ra trên nét mặt.

Tuy nhiên điều cần kiếm mà chàng đang lo là làm sao tìm cho được thuốc đem về cứu bệnh cho Vương-xứ-Nhất. Vì vậy chàng khẽ nói với Hoàng-Dung :

— Việc nước non tuy là quan hệ, nhưng tạm gác về sau. Anh mới lần đầu đến Trung-Nguyên, còn ở đây lâu ngày, dần dần em sẽ báo cho anh hiểu. Giờ đây cốt làm sao tìm được thuốc cứu Vương-đạo-trưởng đi.

Hoàng-Dung tươi cười nói :

— Anh hãy cứ nghe em ở đây nỏ đùa một lúc cho vui, còn việc tìm thuốc trường chưa cần lắm.

Quách-Tĩnh nói :

— Sao lại chưa cần. Vương-đạo-trưởng có nói : « Nếu để quá một ngày một đêm mà không có thuốc thì sẽ bị tàn-phế. »

Hoàng-Dung mỉm cười, nhìn Quách-Tĩnh nói :

— Nếu em bảo đảm trong thời gian đó tìm được thuốc thì anh thưởng em cái gì cho xứng công ?

Thấy Hoàng-Dung nói thế, Quách-Tĩnh mừng thầm, tự nghĩ :

— Nói về vô-công và mưu lược Hoàng-Dung giỏi hơn mình gấp bội. Mà Hoàng-Dung đã nói ra tất có thể làm được chớ chẳng chơi.

Nghĩ vậy, Quách-Tĩnh tươi cười bảo :

— Em tìm được thuốc thì bảo gì anh cũng nghe.

Hoàng-Dung nói :

— Thế thì hãy cùng em uống vài chung rượu để ngắm tuyết

đi.

Quách-Tĩnh chịu lòng, ngồi lại một bên Hoàng-Dung, hai người bắt chén.

Trong lúc đối ẩm, Hoàng-Dung đem câu chuyện hát trời bộn Hoàng-Hà Tú-Quy trước đây kể lại cho Quách-Tĩnh nghe. Cả hai đều thích thú cười mãi không thôi.

Chợt Hoàng-Dung đưa mắt nhìn quanh thấy trời đã tối ngật, liền nắm tay Quách-Tĩnh kéo vào lòng mình, âu yếm nói :

— Có anh, em không còn sợ gì.

Quách-Tĩnh nói :

— Ý em muốn nói thế nào, anh không hiểu được.

Hoàng-Dung đáp :

— Vì thân phụ em đã đuổi em đi. Em cứ theo anh mãi mãi như đôi chim liền cánh có được chăng ?

Quách-Tĩnh đáp ngay, nhưng nghĩ ngợi :

— Được lắm chứ ! Anh chưa bao giờ thấy thích-thú như thế này.

Hoàng-Dung nghe Quách-Tĩnh tỏ lời thành thật, bèn nghiêng đầu vào vai Quách-Tĩnh. Quách-Tĩnh chỉ thấy mùi thơm như lan tràn cả mình mây, vút tận trời cao.

Thế rồi, cả hai ôm chặt lấy nhau nín lặng đi một lúc.

Bỗng Hoàng-Dung cất tiếng nói :

— Chúng ta đi thôi ! Khuya rồi !

Quách-Tĩnh như chiêm bao mới tỉnh, hỏi :

— Đi đâu bây giờ ?

Hoàng-Dung mỉm cười nói :

— Anh đã quên nhiệm vụ của anh rồi sao ? Hai ta phải đi tìm thuốc về cứu Vương-đạo-trưởng chứ.

Quách-Tĩnh sực nhớ lại, tươi cười đáp :

— À ! Chút nữa anh quên ! Em định đi tìm thuốc ở đâu bây giờ ?

Hoàng-Dung đáp :

— Các tiệm thuốc thì không thể nào tìm có. Chỉ có cách là vào ở tiệm vương phủ mà lấy thì mau hơn.

Quách-Tĩnh kinh ngạc nói :

— Ôi chao ! Đùng ! Vào đó chẳng khác nào đem thân đút trong hang hùm.

Hoàng-Dung nói :

— Nếu ngại khó khăn nguy hiểm thì làm sao có thuốc ? Hơn

nữa Vương đạo trưởng chỉ còn có một đêm với nửa ngày nữa trở thành phế tật rồi.

Quách-Tĩnh dậm chiu nét mặt, rồi hình như máu nóng của thanh niên bùng sôi trong huyết quản, chàng khăng khái nói :

— Thôi được ! Ý kiến em hay lắm, nhưng em đừng đi làm chi để một mình ta đi cũng được.

Hoàng-Dung xoa tròn đôi mắt, nhìn Quách-Tĩnh hỏi :

— Tại sao anh lại không cho em đi ?

Quách-Tĩnh buồn bã, cúi đầu nhìn xuống mạn thuyền không đáp. Hoàng-Dung cảm thông được nỗi lòng Quách-Tĩnh, ngả đầu và vai nói :

— Chắc anh thương em, sợ em gặp nguy hiểm nên không muốn cho em đi chứ gì ? Anh à ! Từ nay hai ta sinh mạng như dính liền nhau, thì chết cùng chết, sống cùng sống có lẽ nào lại ái ngại điều gì.

Giọng nói Hoàng-Dung như truyền sang Quách-Tĩnh một sức mạnh, chàng nhìn Hoàng-Dung quyết định :

— Hai ta phải vào Vương-phủ bất kỳ giá nào, cũng phải tìm cho được thuốc đem về cứu Vương đạo trưởng.

Hai người thuận ý, chèo thuyền vào bờ, rồi lên bộ nhằm phủ Triệu Vương-phủ lần tới.

Qua một hồi xông pha trong gió tuyết, Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh tìm vào được phía sau Vương-phủ, leo lên mặt thành, nấp sát xuống để nghe ngóng động tĩnh trước khi xuống đất.

Hoàng-Dung nằm một bên Quách-Tĩnh, thỏ thẻ nói :

— Công phu khinh thân của anh đã khá lắm rồi đấy !

Quách-Tĩnh gạt gù không đáp. Chàng đang thương thức mọi thẹn mát diu phát ra từ làn da sờ thịt của Hoàng-Dung. Bất giác chàng nghĩ thầm :

— Sao có người da thịt lại thẹn như thế nhỉ ?

Chỉ chốc lát, Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh nghe có tiếng ngửa đi ngửa về nói chuyện mỗi lúc một gần.

Một người nói :

— Tao ở mi tại sao Tiểu Vương-Gia nhà mình lại bắt giam gái ấy vào đây.

Một người khác vừa cười vừa đáp :

— Tại vì cô ta đẹp chứ còn sao nữa. Mà mà nhìn thấy mặt

ta thì mày cũng phải chết ngất đi.

Quách-Tĩnh nghe chúng nói đoán ngay đó là con gái Mục-Dịch, chàng trách thầm :

— Lạ thật ! Thăng Hoàng-nhan-Phong sao lại nhận tâm đến thế. Đã không chịu lấy người ta còn bắt giam để làm gì ? Hay hẳn cô ấy quyến thế giở trò lừa đảo mà cô ta chẳng chịu.

Lúc này hai tên quân canh vừa nói chuyện, đã đến gần Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung. Một tên cầm đèn, một tên bưng một cái hộp đựng thức ăn. Cả hai đều mặc áo xanh, đội mũ nhỏ ra dáng bộ nô dịch nơi Hoàng-cung.

Tên bưng hộp thức ăn nói :

— Bắt giam người ta lại sợ người ta đói bụng, bắt chúng mình phải ăn cơm nước cực khổ làm sao !

Tên cầm đèn suy một tiếng rồi bảo :

— Khe khẽ cái mồm ! Gái đẹp thì ai chẳng thương. Giá tao là Tiểu-Vương tao còn bắt nạt, quý xuống dâng cơm cho cô ta mới đáng.

Dứt lời, cả hai đều cười rồi đi.

Hoàng-Dung bảo Quách-Tĩnh :

— Chúng ta lần theo hai thằng này xem cô gái đó đẹp thế nào mà bị Tiểu-Vương chúng bắt ?

Quách-Tĩnh nói :

— Việc tìm thuốc cần hơn em à !

Hoàng-Dung tươi cười nói :

— Thế thì anh cho em theo chúng nó một mình vậy.

Quách-Tĩnh cau mày, suy nghĩ rồi nói :

— Thôi thì hai ta cùng đi ! Nhưng em phải để tâm đến chuyện tìm thuốc mới được.

Hoàng-Dung gạt đầu. Cả hai đều nhảy xuống đất lần theo hai tên sai quân.

Trong phủ Triệu-Vương bao la bát ngát, chu vi có tới mấy chục dặm, nơi này cây cối rạp rạp, nơi kia thành lũy rườm rà, chỗ nào cũng im lìm lặng lẽ.

Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung cứ theo sau hai tên nô dịch quanh co mãi mới đến một tòa nhà tối om lờ mờ trước mắt.

Hai tên nô dịch đến trước cửa to nhỏ với tên quân canh, những

gi không nghe rõ, chỉ thấy tên quân canh vội vàng mở cửa cho hai tên bộc-dịch bước vào.

Hoàng-Dung nấp ở chân tường, lập kế lược cục đá ném trúng chiếc đèn lồng của tên bộc-dịch làm cho ngọn đèn bị vỡ và tắt ngấm.

Không bỏ lỡ cơ hội, Hoàng-Dung kéo Quách-Tĩnh nhảy vội tới, len vào cửa lẹ như chiếc lá, nhảy mắt đã vào nhà trong, mà bọn quân canh và hai tên bộc-dịch kia chẳng hay biết gì cả.

Bị đèn tắt, chúng ngỡ ngời trên mái nhà bị bề rơi xuống, nên lại thôi lửa thắp lên và ứng-dụng đi vào nhà trong.

Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh núp vào một xô tối, chờ chúng qua, rồi gót theo sau.

Ngôi nhà này vách tường, làm bằng gỗ, dùng để giam giữ các trọng phạm. Trong một căn phòng ánh sáng lơ mờ, có hai bóng người ngồi buồn bã nhìn nhau.

Hai tên bộc-dịch bước vào, cầm ngọn nến lên bàn. Ánh sáng lung linh khắp phòng, Quách-Tĩnh trở mắt nhìn thì thấy hai nam nhân đó chính là cha con Mục-Dịch.

Chúng hiểu tại sao hai cha con Mục-Dịch lại bị Tiều-vương-gia bắt giữ, Quách-Tĩnh nghĩ thầm :

Chẳng lẽ hán cô cứu hận gì với hai cha con lão này sao ?

Mục-Dịch mặt mày hậm hực, nghiêng răng trợn mắt nhìn hai tên bộc-dịch, trong lúc đó hai tên này lặng lẽ mở chiếc hộp, lấy thức ăn đặt trên bàn.

Không nên nói cảm phần, Mục-Dịch vội tay lấy một cái bát, ném mạnh xuống đất nát người, và hét lớn :

— Chúng tao bị lừa vào đây rất nhục nhã ! Chúng bây nói với hán muốn giết ta thì giết, đừng có giờ trở dạ đó.

Bỗng một tên sai-quân từ ngoài chạy vào hô hai nói :

— Hãy im lặng ! Tiều-vương-gia đã đến kia.

Hoàng-Dung nhìn Quách-Tĩnh thầm nói ý kiến, rồi cùng kéo nhau ẩn vào một góc tường tối.

Chỉ loáng mắt đã thấy bóng Hoàng-nhan-Khang chậm rãi bước vào. Vừa đến cửa phòng, hán đã lên tiếng thét máng bọn bộc-dịch :

— Đứa nào làm trái ý Mục-lão anh-hùng ta sẽ xé xác chúng bây ra.

Hai tên bộc-dịch vừa đem thức ăn ban này, vội quỳ xuống thưa :

— Thưa Tiều-Vương-Gia, có ai dám hèn-lão với lão anh-hùng đầu.

Hoàng-nhan-Khang trợn tròng đôi mắt nói :

— Thôi, hãy lui ra ngoài cho khuất mắt.

Hai tên bộc-dịch vội vàng đứng vạy khập nhệ bước ra ngoài.

Hoàng-nhan-Khang vội về mặt tươi cười, nói với Mục-Dịch :

— Ta cho mời hai người đến đây có việc quan hệ cần nói, chớ hiểu lầm mà lo sợ.

Mục-Dịch trợn mắt hỏi :

— Mi lập mưu bắt cóc cha con ta vào đây còn dám mở mồm nói chuyện nhân nghĩa ?

Hoàng-nhan-Khang ôn tồn đáp :

— Không phải thế ! Xin Mục anh hùng nín giận, chút nữa ta sẽ thưa rõ đầu đuôi.

Mục-Dịch càng giận, quát lớn :

— Miếng lưỡi của mi khéo lắm, nhưng chỉ có thể đánh lừa bọn con nít chứ làm sao dối gạt ta được.

Đã hai ba lần Hoàng-nhan-Khang toan mở miệng bộc lộ ý mình nhưng hai ba lần bị Mục-Dịch quát chặn, nên lại thôi.

Nàng Mục-niệm-Từ thấy thế, rón rén thưa với cha nàng :

— Xin cha bớt nóng, để xem hán nói những gì.

Hoàng-nhan-Khang thấy Mục-Dịch không làm mặt giận nữa, mới mở lời :

— Thưa Mục-lão anh-hùng, lệnh ái nhan-sắc tuyệt trần, lẽ nào ta dám không ưng. Chỉ vì ta là Thế-tử, đứng hàng vương tước của một đại cường quốc, nếu ta chịu cúi mình kết duyên với quí cô-nương thì chẳng những quân thần khinh bỉ mà phụ-vương ta còn nghiêm phạt nữa.

Thấy Hoàng-nhan-Khang ăn nói ôn hòa và có lý, Mục-Dịch bớt hân học hỏi :

— Thế thì mi sẽ xử trí ra làm sao ?

Hoàng-nhan-Khang vẫn lễ độ đáp :

— Không có gì khó ! Hiện nay Mục-lão anh-hùng và Cô-nương cứ ở đây tình-dưỡng để vết thương Mục-lão anh-hùng được lành hẳn chừng đó ta sẽ trả tự do cho Mục anh-hùng và quí Cô-nương đồng thời tìm cách tâu với phụ-vương ta đem sinh lễ tìm

đến quê quán của Mục Lão anh hùng rước cô nương về đây kết nghĩa thân gia. Như vậy mới trọn vẹn đôi đường.

Mục-Dịch không đáp, ngồi lặng thinh như đang tìm một giải-pháp thay cho kế hoạch của Hoàng-nhan-Khang.

Thấy thế, Hoàng-nhan-Khang lại nói :

— Việc này cần nhất là phải bí mật. Nếu đề phụ-vương ta biết, chẳng những là một đại-họa cho Mục Lão anh hùng mà ta cũng không thể sống yên được.

Mục-Dịch bực giận nói :

— Theo lời mi nói thì sau này con ta phải đem dâng không cho mi sao. Đừng có hòng như vậy. Thôi đi nơi khác cho khuất mắt ta, đừng nói nữa.

Hoàng-nhan-Khang nghiêm mặt nói :

— Xin Mục lão anh hùng chớ nóng nảy mà làm tan vỡ nhân duyên của đôi trẻ. Lúc đó ta sẽ tâu nơi Phụ-vương ta cùng vài đại-trần đến cầu hôn chứ đâu phải làm chuyện lên lút.

Mục-Dịch nghĩ ra được một ý kiến, liền bảo Hoàng-nhan-Khang :

— Mi mời Vương-phi đến đây cho ta gặp mặt, để được danh chánh ngôn thuận. Lời trẻ con không đủ bằng cứ.

Hoàng-nhan-Khang nói :

— Ôi chao ! Mẹ ta nếu không cần nói đến một bậc Vương-phi thì cũng là một người đàn bà, làm sao vào đây gặp Mục lão anh hùng ?

Mục-Dịch trợn mắt nói :

— Việc hôn nhân mà mi giấu cha giấu mẹ thì làm sao thành. Thôi ta quyết chẳng tin lời. Mi hãy ra khỏi nơi đây cho khuất mắt.

Đứt lời, Mục-Dịch lấy tay xô ta cả mâm cơm trên bàn đồ xuống đất.

— Cô con gái Mục-Dịch từ khi giao đầu với Hoàng-nhan-Khang cô ta đã có đôi phần cảm tình đối với hắn, tuy là hắn đã thương thân phụ của cô, và bắt hai cha con nhốt vào ngục, mới cảm tình mà cô ta vẫn chưa phai. Nay thấy cha mình quá gât gông, mặc dù có ta chẳng dám nói ra, song trong lòng ái ngại cho một tình của lòng mình.

Hoàng-nhan-Khang chẳng hề tỏ vẻ kém lễ độ, thấy Mục-Dịch xô mâm cơm xuống đất, chàng cúi mình nhặt bát đĩa lên, đặt vào bàn rồi nói :

— Dạ, xin tùy Mục Lão anh hùng liệu hướng. Ta chẳng bao giờ dám sai lời.

Nói xong, Hoàng-nhan-Khang quay mình bỏ đi ra.

Quách-Tĩnh núp gần đó, không bỏ sót một cử chỉ, và lời nói nào của hai bên. Chàng thầm nghĩ :

— Thế thì Hoàng-nhan-Khang đã thực lòng sao Mục-Dịch lại nóng tính khấn khấn một chiều, làm đổ vỡ cuộc hôn nhân. Hay ta vào đó khuyên Mục-Dịch một lời.

Quách-Tĩnh vừa nghĩ như vậy thì Hoàng-Dung đã kéo tay chàng lối ra phía cửa sau.

Ra tới ngoài, Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh nghe tiếng Hoàng-nhan-Khang hỏi :

— Đâu ! Hãy đem nó lại đây cho ta.

Cả hai cùng ngơng đầu lên chờ xem Hoàng-nhan-Khang bảo lên bực dịch đem món gì đến.

Chỉ chốc lát, một tên bực dịch mang đến một cái học, và lối ra một con thỏ trắng toát.

Hoàng-nhan-Khang chìa tay đón lấy, và bẻ gãy hai chiếc đùi sau của con thỏ. Thỏ kêu lên vài tiếng chỉ chốc. Hoàng-nhan-Khang dứt thỏ vào học phía trước bụng rồi rảo bước.

Quách-Tĩnh không hiểu gì cả, nghĩ thầm :

— Tại sao hắn lại bẻ chân cho thỏ chết lịm, rồi cắt vào bụng vội vã ra đi.

Hành động ấy làm cho Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh sanh ý nghi ngờ, bước lòng phải lẻo đẻo theo Hoàng-nhan-Khang để dò xét.

Đi qua một hàng rào thưa, thì đến một tòa nhà, tường trắng, ngói đen một kiểu nhà bình dân cất theo lối cổ điển của xứ Giang nam.

Quách-Tĩnh vào Hoàng-Dung hết sức lạ lùng thầm bảo :

— Đây là một vương phủ tân kỳ mỹ lệ, bao gồm mấy mươi dặm, đâu đâu cũng vàng son cực kỳ lộng lẫy, sao lại có xen vào đây một ngôi nhà bình dân bé nhỏ quê mùa kiểu miền Nam Trung-quốc. Lại cũng có trúc thưa, ao bèo mới lạ.

Hoàng-nhan-Khang đến đó mở cánh cửa bước vào. Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung lập tức ra sau nhà tìm một cửa sổ vén màn dòm vào trong. Cả hai đều nghi rằng :

— Hoàng-nhan-Khang vào đây tất có chuyện gì quái dị, bí mật. Chợt nghe Hoàng-nhan-Khang gọi lớn :

— Thân mẫu ! Thân mẫu !

Trong buồng một thiếu-phụ bước ra. Người đàn bà này tuổi đã trung niên, nhưng nhan sắc cực kỳ diễm lệ, mái tóc vẫn còn đen nháy, cài một cành hoa trắng như gián tiếp để tang, quần áo toàn bằng thứ vải sô gai.

Hoàng-nhan-Khang chạy đến bên thiếu-phụ, cầm tay, nói :

— Thân mẫu ! Hình như hôm nay thân mẫu có vẻ mệt ?

Bà này thờ dàu, đáp :

— Chỉ tại vì con mà mẹ buồn.

Hoàng-nhan-Khang quý xương đất, cầm lấy hai tay thiếu-phụ, nũng nịu :

— Mẹ đừng buồn ! Con có làm sao đâu ! Con chỉ đùa một chút.

Thiếu-phụ râu rầu nét mặt nói :

— Việc này nếu phụ-vương con hay được có phải rầy rà không ? Chẳng những thế, rồi sư-phụ con biết được thì người còn quá trách đến bực nào ? Con còn lạ gì tánh nghiêm khắc của sư-phụ con.

Hoàng-nhan-Khang không lấy lời mẹ nói làm lo, ngửa mặt lên nhìn mẹ, tươi cười hỏi :

— Thân mẫu có biết vị đạo sĩ vừa ra tay cứu nó là ai chăng ?

Thiếu-phụ hỏi :

— Ông ta là ai thế ?

Hoàng-nhan-Khang đáp :

— Ông ấy là sư-đệ của sư-phụ con đó a !

Thiếu-phụ tái mặt nói :

— Chết ! Nếu thế thì nguy rồi ! Ông ta nói lại với sư-phụ con thì khôn. Con nên biết sư-phụ con giết người như trở bàn tay và còn dám ăn gan người ta nữa đấy !

Hoàng-nhan-Khang trở mặt nhìn mẹ, hỏi :

— Trời ơi ! Sư-phụ con mà độc dữ thế sao ? Mẹ trông ông ta đã giết ai ? ở đâu ?

Thiếu-phụ nghe con hỏi đâm chột, nhìn ngọn đèn đang cháy leo lét ló vẻ ưu tư như nhớ đến một hình bóng xa xưa. Một lúc, bà mới nói :

— Chuyện này đã lâu lắm rồi ! Mẹ nay có tuổi nên quên đi mất, lúc nào nhớ lại kỹ, mẹ sẽ kể cho con nghe.

— Hoàng-nhan-Khang không dám hỏi nữa, đứng dậy thưa với thiếu-phụ :

— Vương sư-thức bắt bí con ở bữa tiệc, đề cập đến việc hôn nhân, buộc con phải kết hôn cùng con gái họ Mục. Con lập kế bắt hết hai cha con lão về đây rồi cho người giả đi tìm làm cho lão đạo-sĩ ấy không còn đường hạch-sách nữa. Mẹ thấy con có khôn không ?

Thiếu-phụ giạt mình hỏi :

— Thế con đã trịnh với phụ-vương con chưa, mà đã từng nhận tiền như thế.

— Sao mẹ thật thà như vậy ! Sở dĩ con bắt hai cha con họ Mục đem về đây là để tránh tai tiếng trước mặt các anh hùng bốn phương chứ đâu phải con tính việc hôn nhân.

Thiếu-phụ tỏ vẻ không hài lòng, nói :

— Con dám đùa bỡn với con nhà Khuyết nữ-ư ? Đã bội ước mà còn bắt giam cha con họ là nghĩa gì. Hay lập tức buông tha người ta ra và lấy mấy chục nén bạc để chuộc tội, và cũng đừng làm lộ phí cho họ về quê.

Quách-Tĩnh giạt mình, thăm nghĩ :

— Ta ngờ Hoàng-nhan-Khang có lòng tốt trong việc cầu hôn, nào ngờ hắn lại điểu ngoa, tàn ác đến thế ! Nhưng sao mẹ của hắn trông có vẻ nhân-tử, ăn nói hiền lành như vậy.

Hoàng-nhan-Khang nhìn mẹ với nét mặt hui hui tự đắc nói :

— Mẹ đừng phải bận tâm lo xa ! Họ là kẻ trời nổi giang hồ, thiếu gì tiền bạc. Nếu nay tha họ, họ ra ngoài nói lung tung, có phải việc xấu đến tai sư-phụ của con không ?

Thiếu-phụ hỏi :

— Thế con định giữ người ta suốt đời sao ?

Hoàng-nhan-Khang nói :

— Con đã có cách, chớ họ tự động về nhà nuôi cái mộng cao xa đến mờ mắt. Thế là nhất cử lưỡng tiện.

Dứt lời, Hoàng-nhan-Khang cười lớn to vẻ đắc ý.

Thiếu-phụ thờ dàu, nói :

— Còn con trẻ dại, chớ nên đùa với ai tình mà nguy hiểm.

Hoàng-nhan-Khang nói :

— Đó là con báo vệ lấy thể diện của con chứ đâu phải đâu !
Con giam giữ chừng nào lão họ Mục đó chịu mềm con mới cho về.
Thiếu-phụ nói :

— Ta thấy cô bé ấy cũng khá xinh đẹp, đoan trang. Hay là ta nói với phụ-vương con thu xếp để con được kết duyên với nàng.
Hoàng-nhan-Khang cười lớn, nói.

— Sao mẹ lần thản như vậy. Con là một thế-tử Kim triều, lại mặt mũi nào đi lấy một cô gái giang-hồ phiêu bạt. Con tiếc rằng phụ-vương và thánh-phượng đương kim là hai anh ruột, nếu không con sẽ...

Nói đến đây Hoàng-nhan-Khang im bặt. Thiếu-phụ hỏi :

— Tại sao con lại có ý lạ lùng như thế ?

Hoàng-nhan-Khang nói :

— Nếu phụ-vương con mà không phải anh em ruột với Hoàng-đế đương kim thì con sẽ lấy công chúa làm vợ. Tiếc rằng việc này anh em trong họ không được kết duyên.

Thiếu-phụ nghe con nói cùi đầu ra vẻ đăm chiêu nghĩ ngợi.

Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh đứng ngoài nghe giọng nói hách-dịch của Hoàng-nhan-Khang lấy làm căm phẫn.

Tuy nhiên, vì phải kín đáo đề dờ la, hai người chỉ bấm nhau thông cảm.

Nhìn căn nhà cũ, và những món đồ dùng chung quanh toàn là thứ què mùa cục mịch, Quách-Tĩnh lấy làm thán oán, nghĩ thầm :

— Bà này là một ngôi vương phi sang trọng, có sao lại ăn vận sơ-gai, chịu ở ngôi nhà thô sơ nhỏ hẹp, trong lúc đó thì con bà hèn-hoang trong địa-vị, ăn nói rặc mùi vương-giả !

Bỗng Hoàng-nhan-Khang cười lớn nói :

— Thiếu chút nữa con quên chuyện này.

Thiếu-phụ hỏi :

— Việc gì vậy ?

Hoàng-nhan-Khang rút trong bọc, lấy con thỏ mà hắn đã bắt chặn lúc nãy đưa cho. Thiếu-phụ nói :

— Con đến thăm mẹ, giữa đường gặp con thỏ này bị thương. Con bắt nó sang đây, nhờ mẹ điều trị cho nó kéo tội nghiệp.

Thiếu-phụ đưa tay tiếp lấy con thỏ mặt mày hớn hờ khien :

— Ôi ! Con mẹ có từ tâm quá ! Phúc đức quá.

Vừa nói, bà vừa chạy vội vào góc nhà, mở tủ lấy dao kéo và thuốc đem ra điều trị cho con thỏ.

Hành động này đã làm cho Quách-Tĩnh quá phẫn nộ. Chẳng nghĩ thầm :

— Thằng này biết rõ mẹ hắn có từ tâm, nên dụng ý bắt thỏ bé què chân đem vào cho bà ta điều trị, để tỏ ra rằng nó cũng không phải là hạng ác đức. Thân mẫu nó mà nó còn lừa gạt thì tâm địa nó quả là đứn quý quyết không lường. Ôi ! Bất hiếu thay !

Nghĩ đến đây, Quách-Tĩnh muốn xé bực mình mình, nhảy vào đánh nó một trận cho bỏ ghét.

Nhưng Hoàng-Dung bỗng thấy hơi thở Quách-Tĩnh mỗi lúc một hào hển, biết Quách-Tĩnh đang trong nóng giận, liền bấm vai nói nhỏ :

— Kệ bọn nó ! Hơi đầu mà giận dữ. Chúng ta phải đi tìm thuốc cho kịp ngày giờ.

Quách-Tĩnh theo Hoàng-Dung bước ra ngoài, hỏi nhỏ :

— Em có biết thuốc chúng nó đẻ đâu không ?

Hoàng-Dung đáp :

— Không ! Nhưng cứ đi nơi khác, anh đứng đứng đây nữa, lỡ nóng này làm hư việc.

Hoàng-Dung vừa nói vừa dắt tay Quách-Tĩnh đi ngược về phía Vương phủ.

Quách-Tĩnh nghĩ thầm :

— Trong Vương phủ hiện giờ có đủ mặt những anh hùng quá kiết, vào đó e thiệt mạng như chơi.

Nghĩ thế Quách-Tĩnh toan báo Hoàng-Dung bàn kế khác, nhưng chợt trước mặt có ánh đèn thấp thoáng. Một người vừa xách đèn đi tới vừa hí hống vài câu hát ẩn tình.

Quách-Tĩnh toan kéo Hoàng-Dung nép vào bụi rậm, nhưng Hoàng-Dung đã nhảy ra trước mặt người ấy đón đầu, một tay nắm vào cổ, một tay ấn mạnh vào sườn hổi :

— Mày là ai ? Nói mau kẻo bỏ mạng !

Tên này kinh sợ, ú ớ đáp :

— Dạ, dạ... con là quản gia trong Vương phủ.

Hoàng-Dung hỏi :

— Mày làm quản gia tất biết chuyện sáng nay Tiểu-vương

qua nhà máy sai máy ra phố vợ vết thuốc men đem về cất ở đâu?

Tên quân gia xanh mặt, ú ớ đáp:

— Thưa, Tiều-vương-gia tự tay cất lấy, con quả thực không rõ.

Hoàng-Dung ấn mạnh tay vào cổ một cái tên quân-gia đau nói lên, nhưng không dám kêu cứu, mặt mày xám nhạt.

Hoàng-Dung nghiêng rặng hỏi:

Mày không nói thực tạo cho mày đi châu Diêm chúa.

Tên quân-gia năn nỉ:

— Dâu cô nương có giết con cũng chẳng hiểu việc này.

Hoàng-Dung chỉ gió tay trái lên một cái, tức thì nghe một tiếng « rắc » cánh tay của quân-gia bị gãy. Nhưng hắn chưa kịp kêu lên thì Hoàng-Dung đã biết trước, giật cái mũ trên đầu hắn nhét vào miệng.

Tên quân-gia ngã phịch xuống đất, thở anh ạch như muốn nghẹt thở.

Quách-Tĩnh nhìn nét mặt Hoàng-Dung vẫn bình tĩnh như không; chẳng chút bận rộn, nghĩ thầm:

— Ngồi đầu một cô gái nhan sắc như đóa hoa hải đường môn môn, mặc sòng như ngọc, điệu bộ eo lá như Hằng Nga mà lại có những thủ đoạn cực kỳ độc hiểm như vậy?

Quách-Tĩnh đứng ngậy người, trở mặt nhìn Hoàng-Dung như hiểu được tình cảm của anh chàng thực thà chất phác này, mỉm cười nói:

— Muốn đạt thành việc lớn phải hy sinh, việc nhỏ mới được.

Vừa nói năng vừa ấn tay nơi cánh sườn tên Quân-gia một cái. Tên này tỉnh hẳn lại. Hoàng-Dung rút chiếc mũ vải trong miệng hắn ra, đội lên đầu hắn, và hỏi:

Mu giầu giùm thì mạng chẳng còn.

Tên quân gia run rẩy đáp:

— Cô nương có giết thì tội nghiệp thân con, thực tình con chẳng rõ.

Biết tên đó nói thật, Hoàng-Dung liền bảo:

Thế thì mày muốn sống phải làm theo lời ta. Mì vào chỗ Tiều vương gia nói là mi chẳng may bị té gãy tay cần phải có ba vị thuốc này để điều trị: Huyết kiệt, Ngưu-Tất, Hùng đờm, mà mi đã đi tìm

muà khắp phố chẳng có. Xin Tiều vương gia phát cho làm phúc.

Tên quân gia sợ Hoàng-Dung như sợ cọp, vội vã cúi đầu tuân theo, rảo bước quay lại.

Hoàng-Dung đón lại, chỉ vào ngôi nhà cũ, nói:

— Tiều vương gia của mi hiện giờ đang ở trong nhà kia. Nếu Tiều vương gia mi không chịu phát thuốc mi phải lấy lực Vương-phi để xin cho được, nếu không ta sẽ chặt đầu mi đó.

Tên quân gia sợ hãi gương đau, lết vào ngôi nhà nơi mẹ con Hoàng-nhan-Khang đang tâm sự.

Lúc đó, vương phi đang chữa xong con thỏ, đột nhiên nhìn thấy tên quân gia ÷m mặt bước vào, trán đầy mồ hôi nước mắt rùng rùng.

Thông thấy mặt Hoàng-nhan-Khang, quân-gia liền nói đúng theo lời Hoàng-Dung đã dặn.

Hoàng-nhan-Khang chưa kịp đáp lời, vương phi đã thương hại, soi đến vào mắt, và giục con:

— Con hãy lấy thuốc cứu chữa cho người ta.

Hoàng-nhan-Khang chau mày nói với tên quân gia:

— Tất cả thuốc đều do tay Sâm-Tiên Lão - quí cất giữ. Mày đến đó mà xin.

Quân-gia cúi lạy, vừa khóc vừa nói:

— Xin Tiều-vương gia làm phúc viết cho mấy chữ thì con mới dám đến.

Nói xong, quân-gia lại hướng về phía Vương-phi lạy lạy.

— Vương-phi chạy vội vào góc phòng lấy bút ra bảo Hoàng-nhan-Khang viết.

Không còn cách nào từ chối nữa, Hoàng-nhan-Khang phải theo ý mẹ.

Viết xong, Hoàng-nhan-Khang trao giấy cho quân-gia, nói:

— Cầm giấy này đến phòng Lương-tiên-sinh mà lấy thuốc.

Quân gia sung sướng, vấp đầu xuống đất lạy tạ.

Vương-Phi nói:

— Thời chẳng còn lễ-mễ hãy đi lấy thuốc mà điều trị cho kịp.

Tên Quân-gia vừa lùi thối ra khỏi cửa, chưa được bao xa, đã thấy một bàn tay bóp sau gáy, rồi có tiếng Hoàng-Dung nói:

— Đến luôn chỗ Vương-tử-Ông lập tức.

Tên quân-gia quá sợ, té quỵ xuống. Hoàng-Dung bóp mạnh

tay vào cổ ra lệnh :

— Mày đừng làm bộ! Vải thừa che sao được mắt thành. Mày mà chậm trễ ta bẻ luôn một tay nữa đó.

Quần gia sợ toát mồ hôi, gương mặt, bước lảo đảo. Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh nổi gót theo sau.

Qua mấy vòng nữa, quần canh thấy Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh là người lạ mặt, nhưng theo gót quần-gia ngỡ là có lệnh, nên không ngăn đón.

Loảng mắt, tên quần-gia đã đến phòng riêng Vương-từ-Ông. Mấy tên học dịch canh gác cho biết là Vương-từ-Ông hiện đang dự tiệc nơi Hoa Thúy-Các với đông quan khách.

Tên quần-gia thờ dài quay gót. Quách-Tĩnh nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Quần-gia cũng thương tình nhưng Hoàng-Dung đã nói : « muốn làm việc lớn phải hy sinh việc nhỏ ». Vì vậy chàng cũng không còn biết sao hơn.

Cả hai người đi bộ một quãng, ngăn thì tới Hoa-thúy-Các, chợt gặp hai gã đàn ông áo xanh đi đến, một người tay cầm dao sắt loáng loáng, một người tay cầm roi.

Hai tên này quá lớn :

— Chúng bay đi đâu ?

Quần gia đứng lại, đưa trình tờ giấy của Tiều-Vương, hai tên ấy cho Quần-gia bước vào, còn Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh thì bị chúng chặn lại.

Quách-Tĩnh chợt dạ, nhìn qua dưới ánh đèn thấy hai tên này là hai đứa trong bọn Hoàng-Hà tứ-quý : Trần-thanh-Cương và Mã-thanh-Hùng.

Hai tên quý dữ này tuy buổi sáng bị Hoàng-Dung làm khốn, song chúng không nhận ra Hoàng-Dung, vì lúc này nàng là gái xinh đẹp muôn phần, khác với thiếu niên lem luốc kia. Nhưng Quách-Tĩnh thì không trốn đi đâu, khỏi tầm mắt của chúng.

Thấy Quách-Tĩnh, chúng trợn mắt tròn xoe, kẻ dao vào cổ. Nhưng chúng chưa kịp hạ thủ thì Hoàng-Dung quá lạnh lẽo đã đưa tay điếm vào huyết hai tên đó, chúng ngã trên mặt đất, nằm mềm nhũn.

Sức lạnh lẽo của Hoàng-Dung làm cho Quách-Tĩnh ngỡ ngàng, chẳng hiểu Hoàng-Dung đứng sau lưng Quách-Tĩnh đã với tay đến

lúc nào mà điếm vào huyết chúng.

Thấy Quách-Tĩnh thần thờ, Hoàng-Dung ghé miệng nói nhỏ :

— Nghĩ chuyện gì vậy ?

Quách-Tĩnh đáp :

— Mình liền tưởng đến chuyện tám cô gái áo trắng cỡi lạc đà ở Trường-gia-khẩu.

Hoàng-Dung nhướn miệng cười, xách hai tên quý Trần-thanh-Cương và Mã-thanh-Hùng xếp vào xô tối, rồi dắt tay Quách-Tĩnh nhảy vút lên cao, vén rèm nhìn vào trong Hoa-thúy-các.

Bên trong, đèn đuốc sáng choang, Quách-Tĩnh lấy làm kinh hãi, vì trong tiệc toàn là nhân vật quan trọng đã dự tiệc với mình ban chiều. Nào là : Bạch-đá-Sơn Âu-Dương công tử, nào là Quý môn Long vương, nào là Sa-thông-Thiên, Hầu-thông-Hải, Sâm-Tiền Lão-Quái, Bành-liêu-Hồ.

Còn ghé chủ tọa thì chính là vị đệ Lục.Thái tử Kim-quốc Hoàng-nhan-Liệt.

Bên bàn tiệc sang trọng có kê một chiếc sập lớn, trên đó có một đồng chân chiếu lù là đắp lên một người chừa đầu ra. Người nằm đó chính là Linh-Trí Thượng Nhân.

Linh-Trí Thượng-Nhan nằm mê, đôi mắt lim dim, thờ khề khề, chắc là bị thương nặng lắm.

Quách-Tĩnh mừng thầm, nghĩ rằng :

— Lão này định giết ngầm Vương đạo-trưởng, chẳng ngờ hẳn lại bị trọng thương nhỉ.

Chợt thấy tên Quần-gia bước vào tiệc, tiến đến bên Lương-từ-Ông cúi đầu trình mảnh giấy của Hoàng-nhan-Khang đã viết ban này.

Lương-từ-Ông xem qua, xoe tròn đôi mắt, nhìn Quần-gia một cái, rồi đưa luôn tờ giấy cho Hoàng-nhan-Liệt xem và hỏi :

— Vương gia ! Đây có phải là bút tích của Tiều vương-gia nhà ta chăng ?

Hoàng-nhan-Liệt liếc mắt nhìn rồi nói :

— Đúng rồi ! Lương-công phát thuốc cho hẳn ! Chắc có việc gì.

Lương-từ-Ông quay lại ra lệnh cho một tên đồng tử áo xanh đứng hầu :

— Nay Tiều vương gia cầu ba vị thuốc này, mày đi lấy mỗi thứ một lượng gói cầu thận, trao tận tay tên Quân-gia này nghe.

Thanh y đồng tử tuân lệnh, cùng tên Quân-gia kéo nhau ra ngoài.

Quách-Tĩnh ghé mồm bảo Hoàng-Dung :

— Chúng ta mau lánh chốn này ! Nơi đây toàn những tay rắn độc cả đấy.

Hoàng-Dung cười ngoạ, lắc đầu tỏ vẻ coi thường.

Hoàng-Dung ngửa mặt nhìn lên nóc tìm lối leo. Tóc nàng như một chùm đuôi ngựa, rơi xuống lòng thông xã ngay trên mặt Quách-Tĩnh. Hoàng-Dung cử động thì tóc rung rinh mơn trớn trên làn da khiến Quách-Tĩnh cảm thấy nhột nhột vừa thích thú.

Thấy Hoàng-Dung đứng lại đây, tìm chỗ nấp nhìn xem thử chắc đã có việc gì lạ rồi. Nhưng không thể nào đứng chờ hay mở miệng thúc hối được nên Quách-Tĩnh dự định bỏ ra đi. Nhưng vừa suy nghĩ chưa kịp làm thì Hoàng-Dung đã nắm lấy bả vai kéo lại gần rồi đẩy mạnh một cái lấy trớn tung mình lên trên mái cao chót vót.

Quách-Tĩnh kinh hồn nghĩ bụng :

— Con bé này làm việc gì cũng quá ầu và liều mạng. Trong kia toàn những tay cao thủ, bản lãnh siêu quần, nếu Dung nhảy xuống thì làm sao qua mắt bọn chúng nổi.

Tuy lo lắng nhưng Quách-Tĩnh lại cảm thấy xấu hổ, vì đâu sao mình cũng là đàn ông nhưng vì thiếu kinh nghiệm giang hồ, thấy gì cũng sợ hoảng hốt, thua cả đàn bà.

Vừa lúc đó tên đồng tử áo xanh đi theo tên Quân gia qua khỏi các, Quách-Tĩnh phải vội vã bước theo liền. Đi được mươi trượng, Quách-Tĩnh quay đầu nhìn lại thấy Hoàng-Dung đã dùng tư thế « Đào quyền châu liêm » (cuốn ngược rềm chấu) móc ngược hai chân lên tận đỉnh Các, đầu chúc xuống thấp, ghé mắt qua chiếc cửa sổ nhìn vào phía trong.

Lúc ấy trời đã về chiều, sương mờ che phủ, gió bắc lạnh thổi lại rai, trong cảnh vừa tối vừa sáng, hình dáng Hoàng-Dung trắng toát in bật trên nền Các đen đen trông rõ mồn một.

Quách-Tĩnh lo sợ quá sức cho sự mạo hiểm vô cùng táo bạo của Hoàng-Dung, nhưng chẳng biết làm sao hơn, đành lui thủ lướt theo hai tên này. Vừa đi vừa suy nghĩ không rõ tính mạng của nàng sẽ ra sao.

Hoàng-Dung tuy móc hai chân vào mái Các nhưng chắc chắn như đóng đinh.

Nàng cứ giở tư thế lộn ngược đưa mắt nhìn khắp xung quanh để phòng có kẻ bắt gặp hết ngờ rồi quay ra phía sau thấy dạng Quách-Tĩnh mờ mờ đang nương bóng tối bước theo chân hai tên đi trước.

Nàng yên tâm, quay đầu lại nhìn vào bên trong như trước để dò xét tình hình.

Thình lình Hoàng-Dung nhìn thấy Bành Liêu-Hồ quay mặt lại phía mình, đưa đôi mắt sáng như sao băng quét thẳng vào chiếc cửa sổ nơi mình đang nép mình lên. Nàng chột dạ vội vàng sụp xuống rồi áp tai vào vách tường nghe ngóng.

Bỗng có tiếng người nói nhỏ nhỏ :

— Không hiểu vì có gì hôm nay Vương-xu-Nhất lại tới xứ này. Không biết vì tình cờ hay hẳn biết có mặt bọn mình rồi cố ý tìm đến.

Một giọng khác oang oang như lệnh vỗ đáp lại :

— Ô ! Hơi đâu bận tâm cho một. Dầu vô tình hay cố ý hẳn cũng đã lãnh một ngón đòn nặng của Linh-tri Thượng-nhân rồi. Bao nhiêu đó cũng đủ bỏ mạng, hoặc ít ra cũng phải mang tật suốt đời.

Hoàng-Dung vội ngẩng đầu lên một chút nhìn vào thì kẻ vừa phát giọng oang oang đó chẳng ai khác hơn là Bành-Liêu-Hồ. Hân người lùn thấp, thân hình ngũ đoản, ngồi trên một chiếc ghế lớn, đôi mắt loang loang nhìn thẳng vào phía nàng.

Nàng lại lật đật sụp xuống nấp kỹ.

Tiếp theo là một giọng khác sáng sáng đáp lại, vừa nói vừa cười :

— Từ ngày còn ở Tây vực, ta đã từng nghe danh tiếng của người trong phái Toàn-Chân nổi dậy như cồn.

Hôm nay quả thấy bọn chúng lợi hại thật. Lúc tiến ra trước cửa Phủ, nếu không có Linh-Trí Thượng-Nhân lạnh tay tặng cho một quả Đại thủ ấn thì chắc tất cả bọn chúng ta phải chịu lép vế còn gì.

Nhưng có một giọng khác đáp lại, có vẻ thô bạo và cộc cằn hơn :

— Âu-dương Công-tử không nên đề cao bên địch mà làm giảm thế của mình. Sở dĩ chúng ta đang bận lo liệu cho Linh-tri Thượng-nhân bị thổ huyết nặng, da mặt đã vàng, cần được cấp cứu,

nếu không thì đâu có để cho hầu thoát khỏi được.

Âu Dương công tử đáp :

— Ừ, phải đấy. Hân không chết thì cũng mang tật suốt đời.

Còn Linh-trí-Thượng-nhân, tuy vậy nhưng không hề gì đâu. Khiếu
đều trị một thời gian ngắn là khỏi ngay.

Thình lình mọi người bỗng, im bặt. Hoàng-Dung vội đưa mắt nhìn
vào thì thấy chủ nhân đứng dậy, tay nâng ly rượu, đưa mắt nhìn
mọi người như để mời bắt đầu vào tiệc.

Qua một phút yên lặng, chủ tiệc, có lẽ là Hoàng-nhan-Liệt nói :

— Tiều vương thật vô cùng vinh hạnh được liệc vị anh hùng,
chẳng nể xa xôi vạn dặm, hạ cố đến đây.

Trước khi vào tiệc, tiều vương xin tỏ lòng biết ơn quý vị và
âu cũng là một đại hồng phúc cho nước Đại-Kim chúng ta.

Ái nấy đều nhao nhao tỏ lời khiêm tốn từ khước lời chúc
lụng ấy.

Hoàng-nhan-Liệt lại trình trọng nói tiếp :

— Liệt vị có mặt hôm nay, quả là những trang anh hùng bậc
nhất trên thế gian này : Ngoài Linh-trí-Thượng-nhân là vị cao tăng
đắc đạo của nước Tây-tạng. Ngoài Lương-Tử-Ông vừa là một tiên
sư vừa là một lãnh tụ ở nơi Quan ngoại. Ngài Âu-dương Công-tử
là bậc tài ba quán chúng, oai chấn Tây-vực.

Chư vị đến là những bậc vĩ nhân bốn phương, ngày nay về
đây, có lẽ là lần đầu tiên.

Còn Bành-trái-Chủ và Sa-bang-Chư là hai vị anh hùng đã vang
danh Trung-thổ và làm bá chủ suốt giải Hoàng-Hà bao la bát ngát.

Cả năm vị quả là những bậc thủ lĩnh, tài nghệ quán chúng,
mà đã có lòng chiêu cố đến tiều vương về dự hôm nay thật tiều
vương tôi rất lấy làm hân hạnh.

Theo ý tiều vương tôi trộm nghĩ, chỉ cần bàn tay của một vị
vững gươm giúp đỡ cũng đủ nâng đỡ cả Triều-đại nước Kim, huống
hơn cả năm vị đều một lòng chung sức chiêu cố thì cơ nghiệp này quả
vững chắc như vách sắt tường đồng ! .. Ha ! Ha ! Ha !

Nói vừa dứt câu, Hoàng-nhan-Liệt đắc chí, há miệng cười luôn
một tràng dài.

Lương-tử-Ông tiếp lời trước tiên :

— Vương gia có lời gì sai khiến, chúng tôi xin nguyện hết lòng

Lão phu chỉ ngại mình tuổi cao sức yếu, tài mọn trí hèn không đủ
sức đảm đương công việc ủy thác sẽ làm hỏng mất đại sự và phụ
lòng chiếu cố Vương gia mà thôi.

Rồi y cười lớn làm chấn động cả vách tường.

Rồi cả bọn cùng đồng cất tiếng cười vang, lộ vẻ tâm đầu ý hiệp.

Trước mặt Hoàng-nhan-Liệt, một vị đế vương uy quyền hống
hách, họ vẫn ngang nhiên nói cười không chút e dè kiêng nể. Hoàng-
nhan-Liệt cũng thừa biết họ là những tay đã từng làm bá chủ một
phương trời, tài nghệ siêu đẳng, trong bao nhiêu năm ngang dọc
sang hồ, trên đầu có biết nể sợ ai, cho nên cũng không câu chấp và
đề nghị hay kiêu cách của Triều-đình vua chúa nữa.

Trong tiệc rượu hôm nay Hoàng-nhan-Liệt có dụng ý đối xử với
họ như những người bạn chí thân để thu phục, lòng để bề lợi
lòng về sau.

Rồi Hoàng-nhan-Liệt nâng ly, liúống vào năm người nói :

— Tiều Vương tôi mời chư vị đến đây, đã mặc nhiên xem chư
vị là những người tâm phúc, không có một ý gì nghi ngại cả. Tuy nhiên
tiều vương cũng xin mạn phép lưu ý chư vị là câu chuyện đưa ra
hôm nay xin được tuyệt đối giữ bí mật, không nên tiết lộ cho
một người nào khác, đầu là kẻ chí tâm hay quyền thuộc. Sở dĩ tiều
vương muốn lưu ý chư vị như thế không ngoài mục đích để phòng
chống kẻ thù.

Cả bọn năm người đều nhận thấy Hoàng-nhan-Liệt rất khéo ăn
nói. Lời ý nói nhẹ nhàng uyển chuyển như mật rót vào tai,
lời nghe thì thật là lễ độ, dịu dàng và khiêm tốn. Nhưng nghiêm kỹ
đó là một điều bắt buộc nội bọn phải tuyệt đối bảo mật về sự
tiệc trọng đại sắp sửa triển bày ra.

Mọi người đồng thanh đáp :

— Dạ, xin Vương gia cứ yên chí. Dầu bị gươm kẻ vào cổ, chúng
tôi cũng nguyện chịu chết, nhất định không bao giờ để tiết lộ cho
ai khác biết được một trong những câu vàng ngọc mà Vương gia sắp
đưa ra đây chỉ dạy. Người anh hùng quyết hy sinh tánh mạng để bảo
chữ tín.

Cả năm người cũng thừa biết trước phải có một chuyện gì vô
quan trọng nên Hoàng Triều Vương mới ăn cần mời thỉnh họ
đến đây. Nếu không, chắc chẳng bao giờ có cuộc hội kiến này.

Hôm nay tuy đã vào tiệc nhưng họ vẫn chưa rõ lý do, có kẻ nóng lòng muốn hỏi thử nhưng vì thấy Hoàng-nhan-Liệt quá trầm tĩnh nghiêm trang nên chẳng ai dám hỏi. Bây giờ nghe Hoàng-nhan-Liệt mở đề trước và căn dặn kỹ càng, phải tuyệt đối bí mật thì ai cũng náo nức muốn được nghe gấp cho biết là việc gì. Vì vậy nên mọi người yên lặng, chú mục nhìn thẳng vào Hoàng-nhan-Liệt, chỉ nghe.

Hoàng-Nhan-Liệt trình trọng mở đầu câu chuyện :

— Thời kỳ nước Đại Kim niên hiệu Thái-Tôn Thiên-Hội năm thứ 7 thì bên nhà Tống họ Triệu, Hoàng-đế Huy-Tôn niên hiệu Tuyên-Hóa năm thứ 7. Hai vị nguyên soái Đại Kim là Niêm-Mật-Hải và Gian-Ly-Phân cử binh chinh phạt Trung-Quốc bắt được hai vua nhà Tống và Huy-Tôn và Khâm-Hoàn. Quân ta uy thế như vũ bão, đánh đâu thắng đó, từ ngàn xưa đến nay, chưa bao giờ đạt được mức độ cường thịnh bằng hồi đó.

Với lực lượng ấy, với uy thế ấy, việc chiếm thâu thiên hạ về một mối đâu có khó gì ? Thế mà từ đó đến nay đã non một trăm năm các vị có hiệu vì sao Triệu-Quang-Nhi vẫn giữ vững ngôi Hoàng-Đế tại đất Hàng-Châu chăng ?

Cả bọn năm người đang chú ý nghe, thỉnh thoảng Hoàng-nhan-Liệt hỏi chưa ai đáp được thì Lương-Từ-Ông nói :

-- Thừa-Vương-Già, chúng tôi không ai hiểu nguyên nhân ấy. Xin Vương-Già cứ việc dạy bảo.

Hoàng-Nhan-Liệt thờ dài, ngừng một chặp rồi nói tiếp :

— Việc này quả rõ ràng, chắc ai ai cũng đều nhận thấy là Kim binh luôn luôn bị thảm bại bởi tay Nhạc-Phi. Mặc dầu Ngột-Truật là một nguyên soái đại tài của Kim quốc, thống lĩnh một binh lực hùng mạnh vô song, nhưng gặp Nhạc-Phi phải liên tiếp nếm mùi thất bại.

Mặc dầu sau này nhờ Tần-Cối thi hành kế độc sát hại được Nhạc-Phi tại Phong-ba-Đình, nhưng lúc bấy giờ thực lực của Kim binh đã bị hao mòn kiệt quệ quá rồi, đâu mấy lần muốn Nam chinh tiêu diệt nhà Tống, tóm thâu giang san vào một mối, đặt thiên hạ dưới quyền Kim Chúa cũng không thể làm được nữa.

Thừa-chư-vi-anh-hùng, cũng vì lẽ đó mà tiêu-vương này in không ngon ngủ không yên, ngày đêm lo canh cánh. Tự nghĩ mình

tài liệu được mượn không thể nào hoàn thành sứ mạng vô cùng trọng đại mà Thánh-Thượng đã có lòng ủy thác cho tiêu-vương. Ngày hôm nay tiêu-vương này chỉ cần biết dựa vào tài ba thao lược của chư-vi-anh-hùng là liệt-vi. Nếu liệt-vi nếm tình ra tay giúp đỡ thì may ra có thể đạt được mục đích mong muốn chăng !

Tiêu-vương đang hồi lộp độp ý kiến của liệt-vi là những bậc cứu tinh vĩ đại của Kim quốc.

Cả bọn nghe nói đều hết sức ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau, chưa rõ Hoàng-nhan-Liệt Triệu-vương muốn như thế nào. Nhưng ai nấy thấy đều ngẫm bụng :

— Bọn mình tuy tài hay võ giỏi nhưng mấy ai có thao lược trận đồ, điều binh khiển tướng, phá thành chiếm đất ? Như thế thì đâu có làm được gì mà có thể nghĩ đến việc vượt sông Nam chinh thôn tính giang sơn nhà Tống ?

Hoàng-nhan-Liệt đưa mắt nhìn qua một lượt, hiểu rõ hết những ý nghĩ trong thâm tâm mọi người rồi, nên mỉm cười chậm rãi nói tiếp :

— Thừa-liệt-vi, trong mấy tháng gần đây, có một hôm tiêu-vương đang đọc lại tập hồ sơ cũ, gặp một phong thư của tiền triều còn lưu lại. Văn thư này quả bút tích của Nhạc-Phi và đã chứa đầy cả sự dị kỳ bí mật.

Tiêu-vương phải mang văn kiện đó về dinh, đọc đi nghiền lại suy ngẫm nghiên cứu trót hai ba tháng trời mới hiểu rõ được ý nghĩa cao siêu thâm thúy của nó.

Liệt-vi chắc nóng lòng muốn biết rõ lắm ! Nguyên nhân từ khi Nhạc-Phi bị Thừa-Tướng Tần-Cối bắt giam, y đã đoán trước không thể nào thoát khỏi thiết lung, và chính cũng y không muốn tìm cách thoát khỏi, muốn bó tay chịu chết để chứng tỏ tấm lòng trung-cang nghĩa-lúc nào cũng quên người vì nước. Thật quả đúng như lời đồn không sai.

Nhưng trước khi thọ tử, Nhạc-Phi đã đem hết khả năng binh-sanh-vẽ-học-lược, đem bao nhiêu thao-lược đã biết, cùng tất cả kinh-nghiệm bản thân về điều-binh-khiển-tướng, nào là hành-quân-xuất-trận, nào là rèn-luyện-quân-cơ, nào là bày-binh-bố-trận, nghĩa là đưa hết các bí-quyết về mưu-lược-quân-cơ, chép vào một bộ sách, hy-vọng sau này truyền-lại cho một người nào tài-ba-tốt-phước-đề-không-ngự-Kim-binh.

Nhưng cũng may Tân Thừa-Tướng lại là một người có đầy đủ mưu mô, tính toán kỹ cùng tế nhị, ngài rằng Nhạc Phi sẽ liên lạc cùng các đồng đảng và tiết lộ tin tức ra ngoài, nên bố trí việc kiểm soát và canh gác vô cùng chu đáo. Tất cả những người có nhiệm vụ tại chốn này đều là tay chân tâm phúc của Tân Thừa-Tướng, ngày đêm theo dõi từng ly từng tý.

Vì vậy mà Nhạc Phi không thể nào chuyển được bộ sách quý ấy ra ngoài, cho đến ngày bị hành quyết.

Cả bọn chăm chú ngồi nghe Hoàng-nhan-Liệt kể đến nỗi quên uống rượu. Cả gian phòng rộng rãi im phăng phắc. Trên nóc Các Hoàng-Dung vẫn mọc chân thồng đầu yên lặng lắng tai nghe như một con chim keo đang ngủ. Nàng thấy vô cùng thích thú vì câu chuyện bí mật của thời xưa, tình cờ nghe trộm được.

Đến đây, Hoàng-nhan-Liệt tạm dứt lời, đưa mắt nhìn các tân khách, rót một chung đầy nâng lên mời mọi người rồi tự mình cạn và tiếp tục nói :

— Nhạc Phi không còn cách nào khác là dấu kỹ bộ sách vào trong người rồi công nhiên viết một phong thư. Thư này y đã dụng ý dùng những lời lẽ như điển điển không không, đọc không hiểu được ý chính. Ngay Tân Thừa-Tướng nguyên là một vị Trạng nguyên khoa bảng, văn chương chữ nghĩa đâu có thua ai, thế mà cũng không hiểu rõ được thâm ý của lá thư này.

Sau cùng Tân-Cối cho người mật đem thư này đến cho Kim Triều.

Đến nay đã trải qua mấy mươi năm rồi mà chưa một kẻ nào đọc giải thích được văn lý của lá thư, vì vậy nên đánh xếp lại tầng trệt trong hồ sơ văn khố của Hoàng-Cung. Ai nấy cũng đoán rằng trước giờ chết, Nhạc-Phi đã mất hết tinh thần, không còn đầy đủ lý trí để viết một lá thư dâng hoàng nên có những lời lẽ lếu lã như vậy.

Nhưng họ có biết đâu rằng những lời lẽ lếu lã điển điển không không ấy chưa đựng biết bao nhiêu ý nghĩa uyên thâm chứ đây bao nhiêu điều cơ mật cực kỳ quan trọng mà sire họ không thể hiểu nổi.

Mọi người thấy đều kính phục và không tiếc lời ca ngợi Hoàng-nhan-Liệt là một bậc vĩ nhân, đã khám phá được văn kiện mật của

tiểu nhân mà từ xưa đến nay bao nhiêu nhân tài của hai nước đành thúc thủ vô sách.

Hoàng-nhan-Liệt để cho các tân khách suy nghiệm thăm thía câu chuyện rồi mới tiếp lời :

— Thật tiểu vương cũng không ngờ được Nhạc Phi thần cơ diệu toán, dùng binh như Gia Cát, đánh đâu thắng đó, và bao nhiêu kinh hoa học lược của y đều đặt trọn vào bộ « Vết mực di thư » ấy cả.

Nếu chúng ta may mắn đoạt được bộ sách vô cùng quý giá này hẳn hẳn nước Đại Kim có thể một thời gian gần đây, tôn hầu thiên hạ về một mối để dang như trở bàn tay !

Nghe tới đây mọi người giật mình tỉnh ngộ và cùng hiểu rằng :

— Sở dĩ hôm nay Hoàng-nhan-Liệt cho mời bọn mình tới đây không ngoài mục đích trọng đại mùa lòng để sâu này nhờ mình đem hết tài nghệ giúp y đào mả Nhạc-Phi lấy được sách này chứ gì ?

Thì Hoàng-nhan-Liệt cũng vừa nói tiếp :

— Theo Tiểu-Vương cận nghĩ thì đến ngày hôm nay, bộ di thư vô cùng quý giá này nhất định còn nằm trong ngôi mộ của Nhạc-Phi chứ chưa đưa đi đâu hết.

Y ngừng lại một chốc rồi gật đầu nói thêm :

— Đối với liệt vị anh hùng là những bậc vĩ nhân tài ba lỗi lạc, vang tiếng khắp giang hồ, đáng được thiên hạ nể vì trọng vọng, thì Tiểu-Vương này đâu dám nghĩ đến việc nhờ đến liệt vị làm cái việc đào mả trộm của người ! Mặc dầu Nhạc-Phi là kẻ thù số một của Kim-Quốc, nhưng y vốn là một bậc trung thần nghĩa khí, một nhân tài xuất chúng, cứu tinh của dân tộc, muôn người đều khâm phục thì Tiểu-Vương cũng như Kim Triều đâu có nghĩ đến chuyện làm động chạm đến mộ phần của bậc vĩ nhân ấy.

Nhưng đến nay còn một việc khiến cho Tiểu-vương lo lắng quên ngủ, quên ăn, nói chẳng được, nghĩ chẳng ra. Đã bao phen Tiểu-vương tìm cách qua đút Tống dò xét, tìm tội nhưng đã bao lần qua chỉ tốn công mà không thu được kết quả. Đến giờ phút này cũng chưa hiểu rõ bộ sách quý ấy nằm tại đâu !

Nguyên sau khi Nhạc-Phi bị chém đầu, xác được chôn gần một chiếc cầu tại huyện Chung An. Sau này Vua Hiếu Tôn nhà Tống cho dời về an táng theo quốc lễ vô cùng trọng hậu trên mé Tây Hồ tại một nơi thắng cảnh bậc nhất của miền Giang Nam. Khi về chôn vào

xử này, chính Tiều-vương cũng đã lên chiếm ngưỡng cảnh đẹp ấy rồi.

Vì quá trọng vọng và thân phục Nhạc-Phi, nhà Vua cho kiến tạo từ miếu thật đẹp, nhưng quanh thi thê tại đây, còn bao nhiêu căn đại, áo mào, gươm đao và các di vật khác của Nhạc-Phi đều được cất giữ một nơi khác.

Khò nổi là nơi bảo tàng các di vật ở vào trung tâm đất Lâm-An tức là kinh đô nhà Tống hiện nay cho nên muốn tìm ra bộ sách quý phải tốn hao không biết bao nhiêu công phu, tiền của, chứ đâu phải chuyện dễ dàng.

Theo Tiều vương trộm nghĩ, Trung-nguyên còn biết bao nhiêu anh hào quán chúng, còn tưởng niệm đến bậc vĩ nhân này cho nên họ sẽ là những trở ngại chính trong công cuộc tìm kiếm bộ sách quý này. Như thế không dễ gì mà hoàn thành được sớm như ý muốn.

Hơn nữa, nếu tin này lộ ra cho người Tống biết được, tất nhiên họ sẽ tìm cách chiếm đoạt trước, như thế có khác nào mình vô tình dâng cho kẻ khác.

Sự kiện quan hệ này quyết định cho sự mất còn của hai dân tộc và sự hưng vong của hai triều đại đương thời, nên Tiều vương cảm thấy nó trọng đại quá sức và chưa biết phải tính làm sao cho ổn thỏa đây. Nếu không mời được một nhân vật tài ba thượng đẳng trong võ lâm ra tay giúp đỡ thì nhất định không thể nào thành tựu được và Tiều vương cũng không bao giờ dám thổ lộ ra.

Nghê Hoàng-nhan-Liệt phân trần, cả năm vị quý khách đều gạt gù công nhận là đúng, nhưng người nào cũng giữ vẻ mặt suy nghĩ đăm chiêu, chưa ai có ý kiến hay biện bác gì.